

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **SVÚOM s.r.o.**, IČO 25794787
sídlem U měšťanského pivovaru 934/4, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 21. 11. 2024, čj. 56654/24/7700-60501-010198

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobkyni byly dvěma platebními výměry vyměřeny odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 750 338 Kč a penále za prodlení s tímto odvodem ve výši 502 427 Kč. Žalobkyně požádala žalovaného o jejich prominutí. Ten její žádost zamítl napadeným rozhodnutím.

2. Průběh řízení a obsah správního spisu

2. Žalobkyně čerpala prostředky od Ministerstva průmyslu a obchodu ve výši necelých 51 mil. Kč na dlouhodobý koncepční rozvoj v letech 2018 až 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

3. Na základě podnětu od NKÚ (který rovněž provedl u žalobkyně kontrolu) zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu, při které zjistil, že z poskytnutých prostředků žalobkyně pořídila přístroj Detektor Ultim Max za cenu přesahující 2 mil. Kč, aniž by provedla zadávací řízení. Jednalo se o podlimitní veřejnou zakázku, a žalobkyně tak byla v postavení zadavatele povinna provést zadávací řízení, což neučinila. Správce daně žalobkyni v této souvislosti vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 750 338 Kč a následně také penále za prodlení ve výši 502 427 Kč.
4. Žalobkyně se proti platebním výměrům neodvolala.
5. V červnu 2024 žalobkyně požádala o prominutí odvodu a penále vyměřených za porušení rozpočtové kázně. Uvedla, že neprovedení zadávacího řízení sice bylo pochybením, na efektivnost vynakládání prostředků však nemělo žádný vliv. Žalobkyni totiž není známo, že by poptávaný přístroj mohla zakoupit u jiného dodavatele. Neprovedení zadávacího řízení proto nemohlo negativně ovlivnit účel dotace ani jím nevznikla žádná škoda. Další obsah žádosti se převážně shodoval s žalobními námitkami.
6. Žalovaný žalobkyninu žádost napadeným rozhodnutím zamítl.

3. Obsah žaloby

7. Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, přičemž svou žalobu koncipovala jako polemiku s vybranými částmi odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaný podle ní nevzal v potaz, že výzkumné činnosti se mohou věnovat pouze pracovníci, kteří jsou díky své vysoké odbornosti, vzdělání a zkušenostem sami nejlépe schopni posoudit účelnost, efektivitu a hospodárnost přístrojové techniky, kterou pořizují pro svou činnost, a vybrat z nabídek optimální variantu. Žalobkyně neví, jakým způsobem měla doložit, že zakoupený přístroj mohla poříditi pouze od jediného dodavatele. Sama výzkumná činnost je výlučnou činností, která ke svému provozu potřebuje výlučná zařízení.
9. Připomíná, že již v počátku kontroly uznala, že neuskutečnění zadávacího řízení bylo chybou. Ta byla způsobena nedorozuměním s dodavatelem ohledně provedení instalace (dodavatel přičítal k zakoupenému detektoru cenu instalace, čímž celková cena mírně překročila limit pro vypsání zadávacího řízení). Limit byl překročen rovněž v důsledku klesajícího kurzu eura vůči koruně. Tyto okolnosti sice byly zohledněny při stanovení výše odvodu, neprovedení zadávacího řízení však nemohlo ovlivnit výběr dodavatele. Žalovaný měl zohlednit, že k pochybení nedošlo úmyslně, ale bylo způsobeno nepozorností při sledování měnového kurzu a chybami v komunikaci s dodavatelem.
10. Namítá, že ani při uskutečnění zadávacího řízení by neobdržela více nabídek, neboť požadavky na poptávaný přístroj byly velmi specifické. Žalobkyně v minulosti provedla zadávací řízení na tentýž přístroj a přihlásila se do něj se svou nabídkou jediná společnost – Oxford Instruments, se kterou již žalobkyně dlouhodobě spolupracuje. Náklady na nákup obdobného přístroje od jiného dodavatele by byly zcela jistě mnohem vyšší, neboť by bylo nezbytné proškolení personál na práci s detektorem jiné značky. Neprovedení zadávacího řízení proto nemohlo způsobit žádnou škodu. Svědčí o tom i odborné vyjádření výrobce a dodavatele pořízeného detektoru.
11. Žalovaný nesprávně uvedl, že žalobkyně obdržela finanční prostředky ve výši cca 51 mil. Kč. Žalobkyně přitom obdržela pouze cca 39 mil. Kč a v roce 2019 vyčlenila na nákup hmotného majetku pouze 2, 8 mil. Kč. Výsledky žalobkynina výzkumu jsou široce využitelné a mohou zmírnit škody způsobené degradací materiálů, které se v ČR odhadují

na stovky miliard korun. I přes žalobkyninu chybu je proto třeba přihlédnout ke skutečnému přínosu její činnosti a k „nulové“ způsobené škodě.

12. Žalobkyně nesouhlasí s pojmem dotace jako „dobrodiní“. Dotace není darem, ale mnohem více připomíná obchodní vztah. Žalobkyně respektuje podmínky, které poskytovatel dotace stanovil, a vždy je dodržovala.
13. Výši odvodu a penále považuje od počátku za nepřiměřenou a nespravedlivou. Má za to, že Pokyn GFŘ-D-53, podle nějž správce daně postupoval, je formulován příliš obecně, netransparentně a nedůvěryhodně, protože ponechává správci daně nepřiměřeně široký prostor při stanovení výše odvodu. Není zřejmé, z jakých podkladů žalovaný při tvorbě pokynu vycházel. Procentuální výše odvodů zřejmě stanovil odhadem.
14. Přiznává, že se proti platebním výměrům neodvolala. Důvodem nebyl nezájem bránit se odvoláním, ale podcenění situace a její bezradnost při oslovení vhodných právníků. Žalobkyně si totiž nemůže dovolit zaměstnávat vlastní právníky a její pozice je v tomto ohledu ztížena.
15. Limit 2 mil. Kč pro konání zadávacího řízení považuje žalobkyně za nespravedlivý, protože neodpovídá rostoucí inflaci. Limit je přísnější, než byl před několika lety.
16. Žalobkyně se dovolává principu přiměřenosti trestu, který je zakotven v Listině základních práv a svobod. Je podle ní zbytečné zabývat se jemnými nuancemi mezi pojmy jako je trest, sankce, pokuta či „právem předvídaný následek“. Jejich důsledkem je totiž určité omezení, které má být přiměřené rozsahu provinění. Výše odvodu je hrubě nepřiměřená, například by znamenala vykonání neplacené práce odpovídající ročnímu výdělku několika výzkumných pracovníků a jako taková je zcela nepřijatelná.
17. Správce daně měl rovněž přihlédnout podle § 259c odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, k tomu, že žalobkyně za dobu své existence neporušila své povinnosti při správě daní.
18. Z těchto důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud uložil žalovanému přezkoumání posouzení její žádosti o prominutí odvodu a penále.

4. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl.
20. Žalobkyně svoje žalobní námitky nesprávně směřuje proti zjištění správce daně, které vedly ke stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Tyto námitky však mohla a měla uplatnit již v odvolacím řízení proti platebním výměrům. To však neučinila.
21. Žalovaný má za to, že správně posoudil, že žalobkyně nenaplnila důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by jí mohl odvod a penále prominout. Všechny tvrzené důvody prominutí řádně vypořádal a podanou žádost posoudil podle Pokynu GFŘ-D-46. Právě tento pokyn předvídatelně vymezuje, které skutečnosti lze považovat za důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 44a odst. 12 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech. Žalovaný setrvává na své argumentaci z napadeného rozhodnutí.
22. Žalovaný nezpochybňuje, že výzkumní pracovníci jsou schopni posoudit účelnost a efektivitu přístrojů, které ke své práci potřebují. Současně však připomíná, že účelem zadávacího řízení je zabezpečit transparentní a regulérní hospodářskou soutěž, a to zejména v případě, jedná-li se o nakládání s veřejnými prostředky. V posuzované věci zadávací řízení neproběhlo, čímž došlo i k výraznému omezení hospodářské soutěže.

23. Sama žalobkyně uznala, že neprovedení zadávacího řízení bylo pochybením způsobeným okolnostmi, k nimž přihlédl již správce daně při stanovení výše odvodu. Bylo na žalobkyni jako zadavatelce, aby správně určila předpokládanou výši zakázky, neboť ta určuje, v jakém režimu má zadavatel postupovat. Správce daně navíc přihlédl k okolnostem věci a vyměřil odvod při samé spodní hranici podle Pokynu GFŘ-D-53.
24. K námitce, že pochybení nebylo úmyslné, žalovaný připomíná, že k závěru o porušení rozpočtové kázně není třeba prokázat, že došlo k úmyslnému zneužití poskytnutých prostředků. Odvod a penále za porušení rozpočtové kázně jsou vyměřeny bez ohledu na zavinění, jde o objektivní odpovědnost. Pro učinění závěru o porušení pravidel zadávání veřejných zakázek není třeba prokazovat vznik a výši škody, postačí, že výběr nejvhodnější nabídky mohl být potenciálně ovlivněn. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 8. 8. 2019, čj. 9 As 153/2019-80.
25. K námitce, že výše odvodu je nepřiměřená, žalovaný uvádí, že výše odvodu byla předmětem nalézacího řízení, které již bylo ukončeno, aniž se žalobkyně proti platebnímu výměru odvolala. Platební výměr je pravomocný a argument podcenění situace není pro posouzení důvodů prominutí podstatný.
26. Odvod a penále správce daně vyměřil podle rozpočtových pravidel v souladu s pokynem GFŘ. Není proto důvodná žalobkyně námitka, že správce daně nepřihlédl k § 259c odst. 1 daňového řádu, k této úpravě jsou totiž rozpočtová pravidla speciální.

5. Žalobkyněna replika

27. Žalobkyně v replice shrnula okolnosti nákupu detektoru a průběh kontroly NKÚ i finančního úřadu. Dále převážně zopakovala námitky z žaloby.
28. Nad rámec žalobních tvrzení žalobkyně uvedla, že považuje neprovedení zadávacího řízení za marginální pochybení ve smyslu pokynu GFŘ-D-46. Za marginální je totiž třeba považovat i ta pochybení, při nichž nevznikla žádná škoda. Pokyn navíc zcela pomíjí princip přiměřenosti trestu a nezohledňuje výši způsobené škody. Žalobkyně má za to, že pokyn proto nepřiměřeně zužuje výčet důvodů zvláštního zřetele hodných, tedy dostatečně nezabezpečuje jednotné a objektivní rozhodování o prominutí odvodů.
29. Dále má za to, že nákup detektoru byl v souladu s § 64 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek.

6. Duplika žalovaného

30. Žalovaný v duplice uvedl, že nevyužití možnosti podat odvolání proti platebnímu výměru nelze zhojit prostřednictvím žádosti o prominutí odvodu a souvisejícího penále. Žalobkyně se podanou žalobou i replikou, která fakticky kopíruje žalobu, jen snaží domoci přezkumu platebních výměrů. Žalobkyně si však institut prominutí a důvody hodné zvláštního zřetele vykládá nesprávně. Pomíjí totiž skutečnost, že předmětem sporu je otázka, zda jsou naplněny důvody pro prominutí, nikoli otázka porušení rozpočtové kázně a stanovení odvodu. Tyto otázky byly řešeny již v rámci nalézacího řízení, které bylo ukončeno vydáním platebních výměrů. Žalobní námitky se tak mívají s předmětem sporu.
31. K tvrzení žalobkyně, že při nákupu detektoru postupovala podle § 64 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, žalovaný uvádí, že správce daně se s touto námitkou vypořádal a uvedl, že žalobkyně nijak nedoložila, že by podle tohoto ustanovení postupovala. Ve své žádosti o prominutí daně ani v žalobě žalobkyně tuto námitku neuvedla. V každém případě

se i tato námitka týká nalézacího řízení, proti jehož výsledku se žalobkyně měla bránit podáním odvolání.

32. K námitce, že Pokyn č. GFŘ-D-46 opomíjí zohlednit výši škody a nerespektuje právo na přiměřenost trestu, žalovaný konstatuje, že odvod za porušení rozpočtové kázně není trestní sankcí, ale jde o právem předvídaný následek porušení podmínek dotace. Vznik a výše škody není při konstatování porušení rozpočtové kázně rozhodná.

7. Posouzení věci soudem

33. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobkyně souhlasila konkludentně a žalovaný výslovně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.)]. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
34. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
35. Žaloba není důvodná.
36. Podstatou sporu je otázka, zda žalobkyně ve své žádosti o prominutí penále za prodlení uvedla důvody, pro které mělo být její žádosti vyhověno.
37. Podle § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel může žalovaný z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně nebo penále za prodlení s ním.
38. Soud předně zdůrazňuje, že v řízení o prominutí odvodu a penále nemůže žalovaný znovu posuzovat, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Tato otázka již byla pravomocně vyřešena v samostatném řízení. Smyslem rozhodování o prominutí odvodu a penále není nahrazovat úvahu, která náleží již do fáze samotného vyměření odvodu, resp. penále. Prominutí proto nelze chápat jako další opravný prostředek proti vyměření odvodu a penále (rozsudky NSS ze 7. 3. 2019, čj. 10 Afs 65/2018-42, z 28. 8. 2020, čj. 4 Afs 110/2020-51, z 8. 9. 2023, čj. 10 Afs 63/2023-53, nebo z 18. 1. 2024, čj. 3 Afs 206/2022-38).
39. V řízení o prominutí odvodu nebo penále proto žalovaný neposuzuje, zda měl být odvod uložen, ale zabývá se tím, jestli jsou dány *důvody hodné zvláštního zřetele*, pro které může zcela nebo zčásti prominout odvod nebo penále. Při tomto posuzování disponuje volným správním uvážením (viz obrat žalovaný *může prominout*, srov. rozsudky čj. 10 Afs 65/2018-42, bod 53, a čj. 10 Afs 63/2023-53, bod 12). Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy úsudku správního orgánu byly zjištěny řádným procesním postupem (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.; viz též např. rozsudek NSS ze 4. 2. 2021, čj. 7 Afs 314/2019-21, bod 43 až 45).
40. Žalovaný současně v zájmu právní jistoty a jednoty rozhodování vydává vnitřní předpisy (nazývané „pokyny“), kterými stanovuje jednotná pravidla pro posuzování žádostí tohoto druhu. Ani ve sféře volného správního uvážení si totiž žalovaný nesmí počínat s libovůlí a musí respektovat legitimní očekávání žadatelů, která se v tomto případě odvíjí právě od pokynů GFŘ, které jsou výrazem správní praxe žalovaného (bod 54 rozsudku čj. 10 Afs

65/2018-42). Pro výklad a aplikaci § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel žalovaný vydal pokyn GFR-D-46, který také v nyní posuzované věci aplikoval.

41. Soud má v první řadě za to, že žalobkyně pojala žádost o prominutí odvodu a penále i následnou žalobu jako další opravný prostředek proti vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. Převážná většina jejích úvah totiž zjevně směřuje k tomu, že jí správce daně odvod vůbec neměl vyměřit. Poukazuje totiž na okolnosti, které jsou rozhodné právě pro jeho vyměření. Tvrdí například, že neprovedením zadávacího řízení nebyla způsobena žádná škoda, a toto neúmyslné pochybení nemohlo mít vliv na účel a efektivní vynakládání poskytnutých finančních prostředků. Všechny tyto námitky však žalobkyně mohla uplatnit již proti platebním výměrům na odvod a penále, ať již v odvolání proti nim či ve správní žalobě. Žalobkyně byla řádně poučena o možnosti podat proti platebním výměrům odvolání. Soudu nepřísluší hodnotit důvody, pro které se rozhodla této své možnosti nevyužít. Je však nepochybné, že žalovaný nemůže v řízení o žádosti o prominutí odvodu napravovat žalobkynino zaváhání při její prvotní obraně proti vyměření odvodu. Stejně tak nemůže toto pochybení zhojit ani soud v řízení o podané žalobě.
42. Žalobkyně zejména namítá, že neprovedení zadávacího řízení nemohlo mít vliv na účel dotace ani na výběr dodavatele, neboť jí bylo zjevné, že by jejím požadavkům detektor od jiného výrobce nemohl vyhovět, proto by ani žádný jiný nevybrala. V replice pak upřesnila, že neprovedení zadávacího řízení je podle jejího názoru marginálním pochybením ve smyslu čl. III bodu 1 písm. c) pokynu GFR-D-46, neboť jím nebyla způsobena žádná škoda.
43. Soud k tomu uvádí, že za marginální pochybení je podle čl. III bodu 4 pokynu GFR-D-46 třeba považovat taková pochybení, která nemohla ani potenciálně mít vliv na naplnění účelu poskytnuté dotace nebo na výsledek zadávacího řízení. Jak správně poukázal žalovaný, neprovedení zadávacího řízení nepochybně mohlo mít vliv na výsledek zadávacího řízení. Lze totiž jen těžko předvídat, jaký by byl výsledek zadávacího řízení, pokud zadávací řízení vůbec neproběhlo. Žalobkyně se nemohla zbavit své zákonné povinnosti provést zadávací řízení tím, že dopředu určila jediného možného dodavatele, aby následně uvedla, že neprovedení zadávacího řízení nemohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, protože by žádného jiného dodavatele stejně nevybrala. Základním smyslem zadávacího řízení je totiž zabezpečit transparentní hospodářskou soutěž o předmět veřejné zakázky, a tím dosáhnout efektivního a hospodárného nakládání s veřejnými prostředky. V daném případě však k hospodářské soutěži vůbec nedošlo. Takto závažné porušení pravidel zadávání veřejných zakázek nelze považovat za marginální.
44. Rovněž námitku nepřiměřenosti sankce měla žalobkyně vznést již v řízení o stanovení odvodu, a nikoli až v souvislosti s žádostí o prominutí odvodu a penále. Žalovaný může v řízení o prominutí odvodu nebo penále přihlížet též k přiměřenosti výše odvodu nebo penále vyměřeného již správcem daně. Zároveň mu však nic nebrání v tom žádost zamítnout s odůvodněním, že již správce daně vyměřil odvod nebo penále přiměřeně a daňový subjekt nepředložil takové důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodnily jejich úplné či další prominutí (bod 11 rozsudku NSS čj. 10 Afs 63/2023-53).
45. Žalovaný se proporcionalitě výše odvodu věnoval v bodech 20 a 21 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že odvod ve výši, kterou vyměřil správce daně, považuje za přiměřený vzhledem ke všem okolnostem ve prospěch i v neprospěch žalobkyně, kterým se správce daně podrobně věnoval. Ani žalobkyně nespornuje, že správce daně tyto okolnosti zohlednil a vedly jej

k tomu, že snížil odvod až k samé spodní hranici procentuální sazby vymezené v pokynu GFR-D-53. S touto úvahou správce daně se žalovaný ztotožnil.

46. Ani soud neshledal výši odvodu nepřiměřenou. Žalovaný se této otázce v napadeném rozhodnutí věnoval dostatečně a přezkoumatelně vyložil, proč se ztotožnil se závěry správce daně. Námitka žalobkyně, že není zřejmé, z jakých podkladů žalovaný při tvorbě pokynu GFR-D-53 vycházel, není důvodná. Soud opakuje, že vyměření konkrétní výše odvodu náleží do volného správního uvážení správce daně, přičemž nemá za to, že by správce daně meze správního uvážení překročil nebo jej zneužil. Soud v souladu s judikaturou NSS vnímá zavedení pokynů naopak jako dobrý způsob, jak zabránit neodůvodněným rozdílům při vyměřování odvodů za obdobná porušení rozpočtové kázně a jak zajistit předvídatelné a přiměřené rozhodování (bod 17 rozsudku NSS ze 4. 10. 2023, čj. 10 Afs 56/2023-39).
47. Pouze pro úplnost soud dodává, že tvrzení žalobkyně, že odvod dosahuje 70 % ceny detektoru, není přesné. Správce daně totiž uložil odvod ve výši 35 % z ceny detektoru (cca 750 tis. Kč). Až následně vyměřil žalobkyni též penále ve výši zhruba 500 tis. Kč, neboť žalobkyně odvod za porušení rozpočtové kázně neuhradila ve lhůtě splatnosti.
48. Závěrem soud reaguje na žalobkynin nesouhlas s označením dotace pojmem dobrodiní. Podle zcela ustálené judikatury NSS je poskytnutí dotace i prominutí odvodu nebo penále dobrodiním ze strany státu (k povaze poskytnutí dotace srov. např. usnesení rozšířeného senátu z 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, bod 36: „*Poskytnutí dotace představuje dobrodiní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami*“; k povaze prominutí odvodu srov. rozsudek čj. 10 Afs 65/2018-42, bod 53; shodně též např. náleží Ústavního soudu z 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, N 21/98 SbNU 163; č. 148/2020 Sb.).
49. Soud nevidí důvod, aby se podrobněji věnoval žalobkynině úvaze o alternativním pojetí dotačního práva. Byť je poskytnutí dotace dobrodiním ze strany státu a poskytovatel dotace má správní uvážení jednak v otázce, zda dotaci vůbec poskytnout, jednak v otázce, zda prominout příjemci odvod nebo penále, nedává toto pojetí právo na svévoli. Nezabývá tak poskytovatele např. povinností vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace či uplatnění odvodu (bod 32 rozsudku NSS ze 17. 2. 2023, čj. 9 Afs 151/2021-36). Hodnocení dotačního práva jako dobrodiní státu nijak nezpochybňuje žalobkynino právo na řádné odůvodnění rozhodnutí, kterým žalovaný nevyhověl její žádosti o prominutí odvodu nebo penále. Tohoto práva se však žalobkyni dostalo.
50. Žalobkynině námitce, že při nákupu detektoru postupovala podle § 64 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, se soud nevěnoval, neboť ji posoudil jako opožděný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Žalobkyně ji totiž uplatnila až ve své replice, a takto formulovaná námitka nenacházela předobraz (byť zárodek) v žádné z žalobních námitek (srov. rozsudek rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
51. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vyložil *důvody hodné zvláštního zřetele* podle § 44a odst. 12 rozpočtových pravidel v intencích pokynu GFR-D-46. Dospěl přitom k závěru, že ve skutečnostech, které žalobkyně uváděla ve své žádosti, nelze spatřovat důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu uvedeného ustanovení. Přitom dostatečně objasnil, proč vytýkané pochybení a okolnosti, za nichž k němu došlo, nelze považovat za marginální.

8. Závěr a náklady řízení

52. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. července 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu